

LVICE V ERBU KRÁLE

MICHAELA VAŠČÍKOVÁ

LVICE V ERBU KRÁLE

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.www.pointa.cz.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Michaela vaščíková
Lvice v erbu krále – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

● — pointa

LVICE

V ERBU KRÁLE

MICHAELA VAŠČÍKOVÁ

LVICE V ERBU KRÁLE

MICHAELA VAŠČÍKOVÁ

OBSAH

Šťastný den?	12
Nedobytná pevnost	19
Odjezd	22
Do neznáma s cizincem	25
Králův hněv	31
Prodaná královna a králova přísaha	43
Vyjíždka	50
Ve věži	62
Králův soud	70
Přepadení	79
Králův poklad	92
Odpouštím jen mrtvým	101
Návrat	110
Spi, králi	123
Řekni to, prosím	130
Řád hrdé lvice	138
Nejkrásnější vůně	143
Kam odcházíš, lásko?	150
Škola Jeremiáše z Hradce	157
V nemilosti	165
Posel	184
Vězení	189
Na rozloučenou	200
O Jankovi a krásné Markétce	211
Zajatec	217

Past v pasti	229
Věrnost a čest nejsou jen slova	240
Boj	244
Posel sem, posel tam	253
Stíhání	258
Nový plán	267
Ach, královno!	274
Návrat krále	280
V rukách nepřítele	284
V díře	288
Lev a prašiví psi	297
Zrádná smrt	308
Koupel	327
Malé klášterní tajemství	334
Svatba	342
Neboj se, Zbyšku!	348
Překvapení	363
Přehlídka	367
Lvice v erbu krále	371

LVICE V ERBU KRÁLE

Copyright © Michaela Vaščíková, 2023

Design © Zuzana Bürger, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7650-927-6

ISBN tištěné verze 9788076911079 (1. zveřejnění, 2023) (epdf)

ISBN tištěné verze 9788076911086 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN tištěné verze 9788076911093 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Děkuji touto cestou za odborné rady: skvělé holce od koní Alče Soukupové, kamarádům Kachně a Charliemu za velikou pomoc, Kyleovi Liangovi a Markétě Munduchové za krásné ilustrace, Lee za další rady z jiných oblastí, Jiřímu Kejnovskému z firmy Wimpy za propagační podporu, kolegům z Pointy a všem ostatním, kteří mě podpořili. Za trpělivost pak manželovi a dceři.

Díky.

ŠŤASTNÝ DEN?

Chystala se svatba. Vlastně už jen hostina. Svatba právě probíhala. Bylo brzké dopoledne. Na nevelké tvrzi Láví panoval ruch a shon vrcholících příprav.

Služebnictvo pobíhalo a štěbetalo. Sem tam někomu upadla ošatka či s hlasitým zakdákáním poskočila polekaná slepice. Rozčílení lovečtí psi pobíhali, štěkali a lidem se občas pletli pod nohy. Nečekaně brzké jaro umožnilo veselit se venku.

Hudebníci, kteří byli pozváni, aby doprovodili svatební rej veselou hudbou, notně popíjeli a chystali si své instrumenty. Někteří již pohrávali skotačivou melodií pro navození dobré nálady.

Tabule na nádvoří se plnila talíři a mísami s pečínkami, plackami a koláči. Pod džbány s vínem se prohýbal stůl. I chudina si přišla na své. Lidé si chodili s dřevěnými miskami pro slané kaše s nasekaným masem a jáhlové, slazené medem a sušeným ovocem. Přišel každý z okolí, kdo se chtěl najíst. Ale i z dále. Vždyť se ženil sám král, to se rychle rozneslo po kraji. Mnozí byli jen zvědaví na krále i jeho nevěstu a hostina byla příjemným bonusem.

Mezitím probíhal v prosté dřevěné kapli svatební obřad. Přesto, že se ženil král země Opálie – Filip ze Solidoru, svatba tomu svou velikostí,

přepychem ani výzdobou, příliš neodpovídala. A nebylo to tím, že nevěsta pocházela z nižšího šlechtického rodu. Její nižší urozenost byla mnohokrát vynahrazena její krásou a půvabem. Proto se také král Filip rozhodl pojmout ji za ženu. Takový klenot mu nesměl proklouznout mezi prsty.

Květin v této brzké jarní době ještě mnoho nerostlo a král si na okázalosti stejně nepotrpěl. Svatba však byla skromná hlavně na žádost nevěsty, která stála před oltářem sice krásná, alebledá a smutná. Odříkaná slova kněze ani nevnímala. Jen nepřítomně zírala před sebe čekajíc, až zlý sen skončí. Ale nebyl to sen. A už vůbec neměl brát konce.

Zato král Filip hleděl sebevědomě a pevně jako vždy. Ostře řezané rysy jeho tváře a široká čelist ještě podtrhovaly jeho už tak hrubý, nepřístupně působící zevnějšek. Široké čelo zakrývaly hnědé kadeře spíše kratších kaštanových vlasů, dosahujících jen na krk. Jeho tvrdým, temně hnědým očím, nikdo nevydržel dlouho vzdorovat. Nos byl přiměřený jeho hrubému obličej. Velký, ale ne moc. Zato ústa měl většinou pevně semknutá, jako by stále připomínala královy tvrdé rozsudky. Možná kdyby se usmál, vypadal by přístupněji. To se příliš často nestávalo. A proč také? Usmíval se vždy jen krátce. Jeho úsměv byl povětšinou vítězný. Jinak jím rozhodně šetřil. Přezíravému králi zde ovšem nikdo nestál ani za pohled, natož za úsměv. Pouze občas tento tvrdý a pyšný muž nenápadně pohlédl stranou na svou nevěstu. Nemohl se dočkat, až ta kráska bude jeho. Smí patřit jenom jemu a každý ji bude obdivovat. Uměl si vybrat.

Měla dobré vychování, půvab labutě, něžnou jemnou tvář s jasně modrýma očima, drobným nosíkem a rozkošnými rty. Plavé vlasy spletené v půvabný decentní účes s copánkem, který jako zdobený rám nádherného obrazu lemoval dívčin smutný obličej, nyní zakrytý závojem, její krásu jenom podtrhovaly. Zbytek rozpuštěných pramínků sahal jí téměř do pasu. Postavou byla proti svému muži velmi drobná,

ale o to snáze ji bude nosit na rukách. Lehce se této myšlence pouсмál, ale hned zase pevně sevřel svá přísná ústa.

Isabel, jediná dcera zemana Bořivoje z Láví, stála jako socha a obávala se věcí budoucích. Jméno, které dostala po své zesnulé matce, jež byla cizinkou, bude teď znít z těch přísných rtů. Otec její matku kdysi dávno poznal na svých výpravách a oba se do sebe zamilovali. Jak daleka byla nyní těchto citů vůči svému muži. A on? Nikdy jí neřekl nic o svých citech k ní. Věděla, že ji chce jen pro její krásu. Nic o ní neví, stejně jako ona o něm. Nevypadala jako šťastná nevěsta. Spíše jako podmaněná poddaná, která nemá na výběr. A tak to také bylo.

Měla svou lásku, ale té nebylo přáno. Obyčejný lovec, služebník zemana Bořivoje, jejího otce, neměl vedle krále šanci.

Jak jiný byl. Lovčí Radim. Středně vysoký, štíhlý, hezký, šlachovitý. Muž jemných rysů, který dlouhými štíhlými prsty hrával Isabel na loutnu. Často se smál a hodně mluvil. Vyprávěl příběhy skutečné i vymyšlené. Jeho šibalský úsměv podlamoval nohy nejedné panně. Špinavě blondaté vlasy mu vlály neposlušně kolem hlavy až na ramena a občas je svazoval vzadu stužkou. Snad jeho malé hnědé oči k němu příliš neseděly. Její přítelkyně i komorná Sára o nich říkala, že jsou pichlavé. Isabel na tom nezáleželo. Přišel jí hezký jako většině místních slečen a dam, ale hlavně jí s ním bylo dobře. Často ho však nevidávala. Otec ho ve společnosti dcery spatřoval nerad.

Král si Isabel vyhlédl, když se tu stavoval na svých výpravách po království, aby si odpočinul. Spatřil ji a hned jej okouzila. Byla tak krásná, až se mu tajil dech. A to je co říci. O krásné ženy král dosud neměl nouzi. Tuhle však, jako jedinou, chtěl učinit královnou. Bude ozdobou trůnu.

Pak jen s otcem domluvili sňatek. Žádné dvoření, žádné namlouvání. Tak jednoduché to král měl. Nejmocnější muž v zemi dostal, po čem toužil. Bylo jí ustoupeno pouze v tom, že svatba bude malá

a celá se odbyde doma na Láví. Králi to nakonec vyhovovalo, protože velká svatba by byla jen delším čekáním na vytouženou ženu. Dlouhé přípravy, seznání hostů, čekání na vše, co je potřeba pro nejméně pět set svatebčanů. Pche. Takto je to odbyto a již dnes, po měsíci a půl, kdy nevěstu na Láví poprvé spatřil, ji bude večer svírat v náručí. Navíc měl spoustu starostí, které na svých výpravách řešil. Nemohl se zdržovat velkolepou svatbou. Byl král a mohl mít svatbu, jakou chtěl.

Své ano řekl nahlas a tvrdě, jak byl zvyklý jednat s každým, koho nezná ani jménem. Isabel vyřkla své ano tiše a se sklopenou hlavou. Bez nadšení, jen jak jí velí poslušnost.

Hostina probíhala v podobném duchu. Král se občas zasmál povídačkám ostatních, a také kejklářům a šaškům, jež byli k této příležitosti pozváni. Zasmál se sice málokdy, ale vždy tím upoutal pozornost. Přestože mu bylo pouhých dvacet pět let, byl znám jako spravedlivý, i když přísný morous. Vážná rozhodnutí a jiné panovnické starosti se na jeho povaze podepsaly. S chutí se zakousl do pečínky a těšil se na věci příští.

Král ani příliš neholdoval vínu, medovině a jiným nápojům, jež způsobují malátnost a dle jeho názoru ochabují mysl. Tentokrát se ale v tomto směru příliš zpátky nedržel. Vždyť kolikrát sežení? Dnes se nebude odbývat a dopřeje si dobrého vína i sladké medoviny.

Vážení hosté tančili, prostí lidé křepčili a skotačili do rytmu hudby i mimo něj. Král netančil.

Nevěsta seděla vedle svého novomanžela tiše, bledá a smutná. Nic nejedla, nepila. Z druhé strany seděl její otec. Král již rodiče neměl.

Isabel mlčela a snažila se na sebe neupozorňovat. Její zděšení z první noci s cizím mužem, hromotlukem, bylo ještě znásobeno jeho pitím. Tolik se bála. Slyšela od mnohých žen, jak se jejich muž opil a pak vyžadoval uspokojení svých potřeb. Přitom často ženu uhodil. Vůbec slyšela nepěkné věci o chování mužů k ženám, jež jim patřily.

Nebyla ona také jen jakousi věcí, jež si král koupil? Vždyť jí se nikdo na nic neptal. Kdyby se jí aspoň dvořil, měla by šanci trochu jej poznat. Takhle odjede s naprosto cizím mužem a bude odevzdána na pospas jeho vůli či zlovůli. Vždyť ho viděla sotva třikrát. Byla ráda, že s ním nemusí tančit. Buď netančil, nebo byl již příliš opilý. Nevěděla a dívat se na něj netoužila. Nechtěla se potkat s děsivým, temným pohledem krále. Seděl vedle ní a ona občas cítila jeho krátký, zato výmluvný pohled.

Kdysi tančila s Radimem. Ve stodole, kde děti bříinkaly na vše možné a hrály si na muzikanty. Aby dětem udělali radost, tančili na jejich bříinkání a smáli se. Jak veselo jí tehdy bylo.

Nevníkala, tak jako jindy v tomto svém oblíbeném období, opojnou vůni jara, ani vůni omamných květů prvních keřů, kterou přinášel příjemný lehoučký vánek. Až zavoní sladce šeríky a bez, bude již žít někde jinde. Zdali i tam voní milé květy? Sklopila hlavu a neznatelně si povzdychla.

Její otec se dmul pýchou. Z jeho dcery se stala královna! Dcera prostého zemana Bořivoje z Láví. Dnes již stařík, ale mohutný a podsaditý muž. Oproti králi však ne příliš velký. Vždyť vedle něj byl každý silný muž pouze průměrný. Snad jedině velitel stráží Zbyšek se mohl králi svou výškou rovnat. Na krku měl Bořivoj již šest křížků. V mládí býval také udatným rytířem. O jeho bojové minulosti vypovídala jizva ve tváři, široká ramena i hrud' a velké pevné ruce, jež často třímaly meč. Zkušenosti pak napoví šedivý vlas, plnovous i vrásky mapující pestrý život tohoto muže. Teď už si však vrásky dělat nemusí. Starost o budoucnost jeho dcery opadla. Bořivoj z Láví byl dobrý muž a oddaný sluha svého krále. Jeho tvrz byla nevelká se středně vysokými hradbami, ale uvnitř se kromě jedné menší hradní budovy rozprostíral spíše slušný statek, který zaměstnával a živil mnoho lidí z okolí. Hradní budova byla dvoupatrová se čtyřmi místnostmi v každém patře.

V jejím sklepení dal Bořivoj vykutat velký sklad potravin. Samotná kamenná pevnost sloužila k různým účelům, ale zejména jako spásné poslední místo záchrany v případě napadení či obléhání. K prvnímu patru vedly pak venkem schody na dřevěný ochoz. Z něj se pak dalo těžkými dubovými dveřmi dostat do vnitřku prvního patra.

Zeman Bořivoj svoji dceru miloval, stejně jako ona jeho. Přesto ne-svolil nikdy ke sňatku s lovcím Radimem, neboť věděl, že jeho dcera by tím příliš nezískala. Byl chudý jak majetkem, tak titulem a zdálo se mu, že ani ctnostmi příliš neoplýval. Což jeho nezkušená mladá dcera, dle něj, nemohla posoudit. Že si ji však vyhlédl sám král, bylo opravdové terno, které by nečekal ani v nejružovějším ze svých snů o budoucnosti sladké Isabel. Tetelil se blahem a smutku milované dcery příliš vážnosti nepřikládal. Vesele si nahnul z poháru vína nakloniv se k dceři:

„Uvidíš, že budeš šťastná. Jsi královna! A nakonec si zvykneš, uvidíš,“ řekl již trochu soucitněji a znovu si přihnul z poháru.

„Na toho lovcího už zapomeň! Teď si vdaná paní a máš své povinnosti! Nesmíš zahanbit můj rod!“ Znovu se napil a již jen smířlivě dceři spíše pošeptal, než řekl:

„Vím, že mě nezklameš.“ Vstal, políbil ji na čelo a šel se věnovat hostům. Rozjaření z vína na něm bylo již patrné.

Naštěstí nic z toho král neslyšel. Vřava vrcholících oslav přehlušila starcovo kárání a stejně se zrovna bavil s nějakým šlechticem. Nevěnoval jí pozornost. Ale co až budou sami?

Novomanželce ukápla slza na bílý klín. Pozorovala ji, jak se rozpíjí na šatech a přála si být tou slzou, jež se vpije do země a zmizí.

NEDOBYTNÁ PEVNOST

Král Filip sídlil na ani ne osmdesát kilometrů vzdáleném hradě Solidor. Jeho rod zde žil po generace a každý nastoupivší král, stejně jako Filip, dělal další úpravy. Tak se stalo, že ze Solidoru, jež značí pevný či nedobytný, je nyní zámek kolem, kterého jsou hradební budovy a celý je obehnaný vysokými dvojítymi hradbami. Zámek sám je zvláštní oválným půdorysem. Má obrovskou oválnou vnitřní halu dosahující do výše celého zámku. Ve třech patrech pak jsou různé komnaty. V prvním patře ze široké, až velkorysé terasy vedou dveře mimo jiné i do komnat krále. Tento vnitřní balkón poskytuje pěkný výhled dolů do obří haly i po celém patře. Terasou je obehnáno královské patro i zvenku a tvoří téměř nekonečný venkovní balkón, na nějž se dá vyjít pouze z komnat krále, královny a sousedního pokoje.

Z každého patra oválného tvaru se vejde do rovné široké chodby vedoucí ze zámeckých do vedlejších hradebních budov, a pak dále do všech přilehlých hradních stavení. Jen v patře královských komnat jsou tyto chodby přizpůsobeny ještě vzhledu zámku. Hradebními budovami, jež jsou pospojovány dalšími chodbami a domky, se projde celý areál s možností výstupů do pater i ven na nádvoří či do zahrad. Celý komplex zahrnuje hospodářská i reprezentativní prostranství a budovy

o nižších patrech jako soudní síň, taneční sál, různé sklady, nevelký, ale dostačující skleník a zahrádku s domkem zahradníka a samozřejmě několik studní. Vzniklo zde jakési město spojené s hradem, a dokonce tu jsou i políčka, ukrytá uvnitř hradeb.

Solidor je tedy koncipován tak, aby byl plně soběstačný a odolával případnému dobývání po mnoho měsíců, ne-li let. Toto ovšem nebylo odzkoušeno, neboť takový blázen se nenašel a nejspíše ani nenajde, aby dobýval Solidor. Byla by to předem prohraná bitva. Hradby, vojsko a soběstačnost vnitřního města a hradu nejsou jedinou obranou. I když nejspíše velice účinnou a dostačující. Jsou i různá tajemství, která znemožňují dobytí Solidoru. Navíc v těchto dobách vládne v zemi mír a nepanují z takových útoků žádné obavy.

Vše uvnitř hradeb zabírá prostor velkého města a v okolí se najde jen velmi málo podivínů, kteří nežijí v jeho zdech. Bezpečný úkryt a jistota živobytí přilákala dávno lidi z okolních vesniček, jež neobývané, léty zanikly. Již po tři staletí takto lidé využívají pohostinnosti královské ochrany a nikomu nevádí, že slouží králi. Je to jistota jak pro odbyt jejich práce, tak dostatek jídla a hlavně bezpečí. Dříve se vedly bitvy a lapků bylo mnohem více. Král se ale pevnou rukou stará o to, aby nastolil pořádek při každém sebemenším náznaku nějakých nepravostí. Nikdo v této zemi nemá bídu, pokud pracuje, a kdo chce, může kdykoli odejít. Kromě... Isabel.

Hostina se protáhla do nočních hodin k nelibosti krále. Ale všichni byli tak omámení vínem, že by byl nerozum vydávat se na cestu na hrad Solidor, Isabelin nový domov. Nutno dodat, že král byl stejně přísný na poddané jako sám na sebe. Odmítl lože s tím, že si chvíli pospí tam, kde je, a pojedou na Solidor hned, jak se rozední. Do rozbřesku zbývalo jen pár hodin. Nevěsta se již dávno odebrala do svých, již jen dočasných komnat, kde naposledy přespí pod střechou svého otce. Omluvila se s tím, že je unavena. Král se na ni zkoumavě

podíval a přimhouřil oči. Bude tedy muset v noci přijít k ní? Chvilí se na ni ještě díval, a pak jí souhlasně pokynul a omluvil ji z dalšího veselí. Z toho pohledu ji mrazilo. Nakonec ale nedorazil. Dobře se bavil, což nedělal často, a také vypil mnoho těžkého vína. Zůstal tedy spát tam, kde byl. Však bude ještě spousta příležitostí a jistě již zítra si svou nevěstu užije.

Jediné, co Isabel toho dne těšilo, byla oddálená první noc s manželem. Pouze však jedna noc a to byla útěcha chabá. Zítra! Již zítra má se oddat muži, jehož nezná, nemiluje a srdce ji bolí pro jiného. Plakala, dokud neusnula.

ODJEZD

Slunce se sotva začalo ukazovat na obzoru, když do šera ztichlého Láví zahromoval králův hlas:

„Nasedat!“ Pak se hrubě zasmál, když z mrtvého ticha se stalo divoce hemžící mraveniště, kde lidé ještě omámeni vínem a medovinou do sebe různě vráželi ve shonu, aby co nejdříve vyhověli svému králi. I král byl ovíněn, ale buď to na něm nebylo znát, nebo snese víc, než si dopřál. Což vzhledem k jeho velké postavě je i možné.

Bořivoj z Láví ležel naprosto nedůstojně na hromádce sena blízko obranné zdi. Někdo jej však přikryl pláštěm. Nyní se vzbudil a začal se pomalu probírat. Nu což. Měl přece, co slavit. Provdal svoji jedinou dceru za krále! Musel se zasmát. Byl opravdu šťasten.

„Až bude slunce nad obzorem,“ zasmál se bujaře král, „odjedeme!“ a bavil se dál pohledem na pobíhání sloužících vyčerpaných vínem, medovinou i tancem.

Komorná Sára, sladká, zlatá, milovaná Sára pro Isabel znamenala nyní jediné světlo v životě. Třiadvacetiletá dívka byla o šest let starší než Isabel. Pěkně stavěné děvče, s velikýma zelenýma očima a proříznutou pusou. Jen když obě ženy stály vedle sebe, bylo poznat, že je nepatrně vyšší než Isabel, snad trochu podsaditější. Jenže tak vypadala vedle

Isabel každá, neboť královna byla opravdu velmi štíhlá. Sára poutala své vlnité rusé vlasy kolem hlavy lesklým copem. Pár pih jí zdobilo tváře kolem špičatého nosíku. Byla služebnou a nejbližší důvěrnicí Isabel už od dětství. Hrály si spolu a Sára dávala na Isabel pozor a samozřejmě spolu také vymýšlely lumpárny. Isabel se mohla na Sáru ve všem spolehnout. Svěřila by jí i svůj život a Sára byla Isabel, nyní královně, oddanou služebnicí až za hrob. Nyní povýšila u královny na komornou, osobní služebnou a samozřejmě odjížděla na nové panství s ní.

To si vyprosila u otce, a hlavně u svého ženicha. Nebylo jí příjemné po něm cokoli chtít. Přišel jí chladný, tvrdý, bezcitný. Žádala ho s obavami. Jednak se bála, že nevyhoví její prosbě, a jednak ji děsil celkově. Nebylo jí milé s ním být jen mluvit nebo se mu podívat do očí. Ach, jak s ním má sdílet lože? Byl proti ní pořádný hromotluk. Tam, kde ona měla hlavu, tam on měl prsa. Připadala si s ním jako dítě, což znásobovalo její hrůzu z toho, co ji vedle něj čeká.

Sára vzbudila Isabel:

„Výsosti, je čas. Král dává pokyny k odjezdu,“ podívala se smutně na svou paní.

„Ach, tak se mi to nezdálo,“ povzdychla si Isabel a nechala si pomoci do cestovních šatů. Měla pocit, že ji strojí na vlastní pohřeb. Když byla hotova, sestoupila i se svou dvorní dámou ze schodů, a než vyšla na denní světlo, zhluboka se nadechla a pomalu vydechla. Podívala se na Sáru a krátce ji chytila za ruku. Sára se na ni povzbudivě usmála a pohladila ji po rameni. Isabel vyšla do světla nádvoří. Naskytl se jim nečekaný obraz. Ti, co odjížděli, již byli na koních, vozy naložené věcmi, kočí na svých místech. Jen vyrazit. Isabel, nyní již královna, se lehce zarděla. Nechtěla takovou pozornost. Všichni čekali jen na ni. Ach, jak bylo znát, že se jí odsud nechce! Isabelin otec stál u kočáru, aby se rozloučil. A král? Seděl hrdě na svém velkém černém koni, na tech lehoučký, skoro nepatrný úsměv vítěze.

Pozdravil svoji novomanželku pokývnutím hlavy. Jak chabá poklona. Jak malá úcta. Nikdy před ní neklečel, nikdy nedobýval její srdce, nikdy se jí nedvořil. Jen své rozhodnutí vzít si ji oznámil jejímu otci. S ní téměř slova nepromluvil. Pouze když žádala, aby s sebou do nového domova mohla vzít Sáru, tehdy souhlasil stejně jako s velikostí svatby. Vždyť malá, rychlá svatba mu také vyhovovala. Což netušila. Připadala si prodaná jako věc.

„Má paní,“ s pokývnutím hlavy více neřekl. Isabel polil nach a sklopila hlavu. Těžko říct, zda studem, či v odpověď na jeho poklonu. Přistoupily ke kočáru. Pohled na erb uprostřed dveří jí o králi řekl vše. Zachvěla se, když si přečetla královo heslo na něm vyobrazené: **ODVAHA, SÍLA, PRÁVO. ODPUŠTĚNÍ JEN MRTVÝM.** Jak nelítostný takový člověk musí být? Chtělo se jí plakat, omdlít, prosit, ale nejvíce se jí chtělo zmizet, aby nemusela nastoupit. Vzdechla. Věděla, že by útěk byl hloupým gestem. Jen by ponížila svého otce.

Otec dceru objal. Ach, její otec. Udělal dceři křížek na čelo a povzbudivě se na ni usmál:

„Bud’ dobrou ženou i královnou. Jsem na tebe moc pyšný,“ ještě jednou ji políbil a pak jí pomohl do kočáru. Panika ji na chvíli opustila. Ještě že měla svoji drahou Sáru. Ta naskočila k Isabel a koně neklidně zafrkali.

„Na Solidor!“ vykřikl pevně král a kolona se rozjela ze dvora tvrze Láví. Pryč od všeho, co Isabel znala od narození, pryč od otce a míst, jež znala a milovala. Její pouto s domovem bylo přetrženo nedobrovolně a příliš brzy. Vždyť ani ne před půl rokem oslavila svých sladkých sedmnáct.

Hleděla tiše mezerou mezi záclonkami a po tváři jí kanula slza. Zoufale se otočila ven doufajíc, že za ní běží milovaný otec a volá ji zpět. Jak bláhové. Viděla jen mizející bránu tvrze a z ochozu sem tam mávající ruku.

DO NEZNÁMA S CIZINCEM

Cesta ubíhala pomalu. Přesto, že jeli svižným tempem. Naštěstí se jednalo o hlavní kupeckou stezku a trasu mezi nejvýznamnějšími usedlostmi, hrady, hrádky a tvrzemi. Mimo jiné vedla až k hranicím. Cesta byla tedy pravidelně udržovaná a bez výmolů. Vedla přece k sídlu samotného krále. Země nebyla nijak obrovská. Přejet na koni by ji šlo, ostrým tempem, tak za dva týdny.

V minulosti se zde těžily drahé kameny a tím se stala důležitým dodavatelem cechu šperkařů. Kdo měl ve šperku či v koruně krásný velký kámen, měl ho nejspíše z Opálie. Nyní již země ztratila svůj někdejší význam. Je klidnou oblastí hlavně pro zemědělce, pastevce, hrnčíře, tkalce a jiná běžná řemesla. Krom toho také pro drobné šlechtice, kteří hledají klidnou zemi bez věčných válek, v níž se mohou usadit a žít v míru. Občas sem zabloudí nenechavec, který se zkusí v zemi usídlit a přepadat na kupeckých cestách obchodníky. Někdy se dokonce zlodějská banda loupeživého rytíře, jenž dávno ztratil čest, pokouší obléhat menší tvrze. Musí se však nechat králi Filipovi, že se vždy postará o narovnání každého bezpráví. Trestná výprava, která pak odmění tvrdě takovou opovázlivost, je věcí jistou.

Proto ani nikdo nebyl dvakrát ve střehu a kolona unavených rytířů, čítajících dvacet mužů, pár kočích na vozech a královu osobní stráž, dojela klidně až na dohled Solidoru. Brzy se mělo stmívat. Za celou cestu se král ani jednou nezajímal o svoji novomanželku. Aspoň jí to tak připadalo. Občas vyslal někoho ze svých věrných, aby objel kočár, zda je vše v pořádku. A pouze dvakrát na dlouhé cestě zastavili, aby se občerstvili a odpočinuli si. Vždy však jen na chvíli. Král chtěl, aby jeho paní viděla Solidor ve vši kráse za světla. Spěch tedy vedla králova pýcha.

Myšlenky nové královny bloudily v obavách z věcí příštích. Nevní-mala proto nádherné bohaté lesy, jež je doprovázely z obou stran téměř celou cestu. Byly tvořeny hlavně duby, buky, platany, ale i dalšími listnáči. Mohutné, košaté koruny těchto stromů skýtaly domov nejen ptákům, ale i veverkám či plchům. Jehličnany byly v těchto místech v menšině. Les byl bohatý i na zvěř. Občas prosvítlá v průřezu lesa, zejména v nižších polohách, vodní hladina. V poledním slunci se blyš-tila jako stříbrný tác jemně posetý diamanty. Ani ta však neupoutala zrak smutné a zamyšlené královny.

Zastavili. Král vyslal napřed posla, aby ohlásil jejich příjezd, aby jaksepatří všichni přivítali krále a svou královnu, přestože trubač na hradbách jejich příjezd již oznamoval. Záleželo mu na přivítání krá-lovny a chtěl si být jist, že jsou v ulicích lidé.

Nyní tedy stáli na dohled impozantního hradu a král se otočil v sedle. Jeho pohled se zastavil u dveří kočáru. Netrvalo dlouho a ze dveří vystoupila Sára a podržela své paní dveře a ruku. Isabel vyšla, trochu rozespalá z kolébání kočáru, a pohlédla před sebe. Spatřila ob-rovskou členitou pevnost s vysokými hradbami. Otevřela ústa v úžasu. Pak je rychle zavřela, neboť její pohled sklouzl na krále, jenž si reakci své ženy vychutnával. Jeho úšklebek hovořil za vše. Udělal dojem a samolibý výraz prozrazoval pýchu.

„Přiveďte královně koně!“ zahromoval, jak měl ve zvyku.

Pacholek přivedl krásného ryzáka se zdobeným sedlem, položeným na sedlové dece z rudého sametu, na níž byl zlatý erb krále Filipa. Stejně sedlo měl i král. Sára pomohla Isabel do sedla a upravila jí vlečku dlouhých, tmavě vínových šatů. Vyměnila si s královnou rychlý pohled. Snažila se ji povzbudit. Isabel se nejistě pousmála a opět klesla do své melancholie.

„Vítej doma, má paní. Ten ryzák je můj svatební dar. Je to dobrý kůň,“ usmál se na ni pyšně, když s koněm přijela vedle něj.

„To jistě je. Děkuji, můj pane,“ špitla a dívala se před sebe. Bylo jí nepříjemné takhle zblízka pohlédnout králi do tváře. Bála se, že by se snad rozplakala nebo otočila koně a hnala ho pryč. Tiše seděla.

„Jedem!“ zaburácel král a rozjel se rychle k hradu. Průvod jej následoval. Sára stačila do kočáru naskočit na poslední chvíli. Před branou zvolnili. Král chtěl zachovat důstojnost a také měl značný zájem na tom, aby zapůsobil na svoji novomanželku rozlehlostí a originalitou svého paláce. Bylo také nutné, aby si všichni pořádně prohlédli jeho výjimečně krásnou ženu, která jim bude královnou. Z hradeb i v ulicích je vítali poddaní a jásali. Provolávali slávu králi a královně.

Isabel překvapilo nadšení lidí. Představovala si pokorný lid, jenž se před králem třese. Usmívala se na všechny strany, aby neshodila krále před poddanými. Ti lidé za její zoufalství nemohou. Navíc mezi nimi bude teď žít. Mávala a kynula rukou. Přitom si všimla, že dvacet rytířů, jež je doprovázelo, s nimi do hradeb nevjelo. Kde jsou? Na chvíli ji to vyrušilo z jejích myšlenek na nový osud. Hned se však vrátila zpět ke svému údělu hrát nadšenou královnu. Musí působit klidně, oddaně a přijímat nadšení davu, jak to žádal mrav. Úsměvy a pokynutím hlavou.

Král seskočil z koně a přistoupil ke královně. Zaskočil ji. Přede všemi ho nemůže odmítnout. Rozpačitě se usmála a sklouzla králi do napražených paží. Chytil ji silnými rukama jako panenku, a přitom

ji velmi opatrně postavil na zem. Chvilí ji tak držel, když se mírně zachvěla. Jen nepatrně, ale králi přelétl přes čelo mrak. Neušlo mu to. Začal snad tušit, že jeho novomanželka cítí strach i odpor? Pustil ji a nabídl jí rámě. Dokonce se na ni trochu pousmál, skoro neznatelně. Nic víc. Vstoupili spolu do haly oválného zámku. Služebnictvo za nimi zavřelo dveře a hluk jásotu tak utichl. Bylo slyšet vzdálené šťebetání a všeobecné veselí. Další sluha přinesl králi a královně víno. Král udělal rukou odmítavé gesto a občerstvení se ztratilo, jak přišlo. Isabel stála v obrovské hale a zvedla hlavu. Viděla ohromný balkon, který vedl vnitřkem domu v celém prvním patře. Zdi byly zdobeny tapisériemi, obrazy i textilními tapetami. To ještě nikdy neviděla. Celý zámek byl zvláštní. Zalapala po dechu. Z dlouhé cesty, trápení a nových dojmů se jí zatočila hlava, až podklesla v kolenou. Král, který ji pozorně sledoval, aby viděl, jak se jí nový domov líbí, to včas postřehl a zachytil ji.

„Vodu!“ zařval jako lev a nesl svoji ženu do patra. Začala se pomalu probírat. Nesl ji tak lehce, že ho ani neslyšela dýchat. Služebnictvo stojící přede dveřmi jedné z komnat rychle otevřelo a král vstoupil s Isabel v náručí. Následoval sluha se džbánem vody a číší na tácu.

„Váš pokoj, má paní,“ pronesl pán hradu důležitě a posadil ji na lenošku. Sluha hned přispěchal s vodou. Král řekl:

„Byla to namáhavá cesta. Odpočiňte si. Můj pokoj je hned vedle. Přede dveřmi jsou vám k dispozici sluhové a před mými jsou strážé.“

„Mohu poprosit?“ špitla vyděšeně. Stále na sobě cítila jeho obrovské ruce, když ji nesl. Ještě nikdo se jí takto nedotýkal. Byla v rozpacích a chtěla svůj kousek jistoty. Svoji Sáru.

„Cokoli si přejete, má paní,“ podíval se na ni vážně.

„Sára. Moje služebná. Chtěla bych ji u sebe, prosím.“

„Ale jistě. To je to nejmenší. Hned ji sem pošlu. Má pokoj vedle vás, z druhé strany než já. Váš pokoj je mezi mým a jejím. Jsou to

užší dveře bez služebnictva a strážných. Dveře k ní vedou i přímo z vašeho pokoje.“

„Děkuji,“ sklopila zrak a chvějící se rukou přijala pohár vody.

„Odpočíňte si, poveččříme spolu,“ řekl a zavřel za sebou dveře. Chtěla namítat, že nemá hlad. Nechtěla ho dnes již vidět. Potřebovala čas, aby se vzpamatovala z těch změn.

Může předstírat nemoc? Jak dlouho by to vydrželo, než by ji prohlédl? Slyšela mnoho o jeho spravedlivých trestech. Zloděj, který ukradl peníz, zlato či šperk, přišel o ruku. Pokud ukradl jídlo, dostal týden vězení. Pak měl možnost pracovat za jídlo. Pokud nechtěl, dostal ještě výprask a byl vykázan ze země. A padaly za spousty věcí opravdu tvrdé tresty. Říkalo se o králi, že je velmi tvrdý, ale spravedlivý. Proto bylo lepší v jeho zemi býti dobrým člověkem. Zlým se tu vedlo zle, a proto raději odtáhli. Nesnášel klam, lži a podvody. Co by asi udělal královně, kdyby ho takto podváděla. Předstírala nemoc a vyhýbala se tak královskému loži. Nejraději by ukončila svůj život, ale víra jí nedovolovala na to ani myslet. Vychovali ji v úctě k životu.

Poslala sluhu ven a zanedlouho slyšela ve vedlejším pokoji bouchnutí dveří a spěšné kroky. Pak zaváhání a zaklepání:

„Má paní?“

„Ano!“ vydechla si Isabel. „Sáro, pojd', pojd' dál,“ volala s nadšením, jako by očekávala vysvobození.

Vyskočila a s pláčem svoji dvorní dámu objala. Plakala a Sára ji hladila po zádech a vlasech vzdychajíc nad jejím osudem.

„Má paní,“ konejšila ji „stejně už vám nic jiného nezbyvá. Snad vám s králem bude i dobře. On není zlý. Takovou pověst přece nemá. Je pravda, poněkud tvrdších rysů, ale vcelku pohledný, když se usměje tak obzvlášť. Jednou jsem to zahlédla. Má moc starostí a zodpovědnosti. Nemůže být tak jemný a jednat s lidmi v rukavičkách. Nikdo by ho nebral vážně. Lidé si ho váží. Slyšela jsem za tu chvíli dost, abych

věděla, že je spravedlivý a snad tedy dobrý člověk. A nebojte, neušlo mi, jak vás sundával z koně. Vypadá jako hromotluk, ale postavil vás na zem velmi opatrně. Chvilí to vypadalo, že se bojíte, aby vás nerozbil. Nebojte se, má paní.“

„Ano, hromotluk. To je výstižné. Vždyť jsem proti němu jak dítě! Je tak obrovský.“

Zamyslela se. „Ty myslíš,“ zaváhala ještě, „že když je tak spravedlivý, že pochopí, když mu řeknu, že ho nechci? A proč?“

„Ach, dítě,“ vzdychla Sára. „to určitě nesmíte. Tak jsem to nemyslela. Myslím tím, že když si její lidé váží, tak nemůže být špatným člověkem.“

„Nic o něm nevím,“ rozplakala se Isabel, „Jen se hrozně bojím.“

„Ach, bože,“ vzdychla zase Sára. „Já vím, já vím,“ hladila ji v objetí po zádech, „to bude dobré.“ Ale sama si nebyla jistá, zda tomu věří.

KRÁLŮV HNĚV

Byl příjemný večer. Isabel vyšla na terasu a dívala se na lidské hemžení venku. Přemýšlela, co jí v noci asi čeká s králem. Svíralo se jí srdce, až se bezděky chytila rukama za krk. Ruce jí sjely podél těla a ona si povzdechla. Třeba měl otec pravdu, že si zvykne. Navíc jistě bude kvůli povinnostem král často pryč a také se jí brzy nabaží. Jako dítě nové hračky. Snažila se uchlácholit sama sebe, ale moc to nepomáhalo. S povzdechem se vrátila do pokoje.

Sára zatím vybalovala jejich věci ze zavazadel, která donesli sloužící. Jeden zůstal stát u dveří a nezdálo se, že se chystá odejít jako ostatní. Sára si ho hned nevšimla, neboť pobíhala od zavazadel k truhlám, třídila oblečení a různé jiné věci. Isabel však cosi zarazilo a přistoupila k muži s nasazenou kápí, který stál u dveří v uzavřeném pokoji. Náhle vyjekla: „Och, Radime!“ a spojila své ruce s rukama lovcího. Ano. Byl to on. Její velká láska, kterou musela zapřít a opustit.

„Isabel!“ spíše zašeptal a pohládl ji po tváři.

„Jezuskote!“ vyjekla téměř zároveň Sára. „Tohle nemůžete! Co vás to napadlo? V pokoji královny! Král nám dá všem setnout hlavy!“

Oba zamilovaní jí věnovali pramalou pozornost. Isabel na muže pohlédla s něhou v očích. Cítila záblesk naděje. Věřila, že její osud není

mezi těmito zdmi, něco ji přece musí zachránit z rukou hromotluka a života v nevůli. Zašveholila:

„Jak jsi se sem dostal? Kdy?“

„Byl jsem v jednom z vozů. Pomáhal jsem nakládat tvé věci a zůstal pak ve voze. Přijel jsem pro tebe. Utečeme spolu!“

„Ale kam? Nemáme se kde schovat! Před královým hněvem nikam!“
Došlo jí, že by to bylo šílenství. Nikdy se jim útěk nepovede.

„Proč jste sem chodil?“ bědovala Sára. „Má paní je královnou. Smířovala se s osudem. Jen jitríte její i své rány. Odejděte prosím. Hned! Dokud je čas!“

„Neodejdu bez Isabel. Řekni, půjdeš se mnou?“

„Radíme, lásko, zahanbila bych svého otce. Už je pozdě. Nemohu s tebou odejít. Prohrála jsem sama sebe.“

„Na nic nemysli, Isabel, a pojď!“ chytil ji za ruku.

Byla jak v mráкотách. Otevřel dveře a vlekl Isabel za sebou. Obešel půlkruh vnitřní terasy a odbočil do honosné chodby spojující nový zámeček se starým hradem. Sloupy se zde spojovaly na stropě lomenými oblouky a zrcadla chodbu opticky rozšiřovala. Isabel se polekala vlastního odrazu v jednom z nich a vyjekla. Vteřinu nato však zbledla hrůzou. Zaražená nemohla již ani vykřiknout. Radim stál, a ještě držel Isabel za ruku, když se chladný kov královny dýky zastavil na jeho hrdle. Králův pohled sám by stačil, aby zabýjel.

Pár vteřin hrozivého ticha prořála králova slova jako ona dýka, jež se chystala protnout lovcího krk.

„Za únos královny je smrt.“

„Né!“ padla Isabel v slzách k zemi.

„Zradu královny tento dům ještě nepamatuje. Zítřka vás čeká cejch od kata a pranýř!“ dodal se zaťatými zuby a při příchodu stráží sejmul svoji dýku z Radimova hrdle.

Pak nařídil zamknout královnu do pokoje a lovčího kamsi odvedli. Král šel hned za královnou. Čekal, až strážný odejde. Byl rudý rozčilením a pěsti měl zaťaté, když vstoupil do pokoje královny. Pohledem poslal Sáru pryč. Isabel se za ní podívala, jako by prosila, aby ji neopouštěla. Sára však poslechla krále a zmizela ve svém pokoji. Král promluvil a každé jeho slovo v tichu pokoje připadalo Isabel jako prásknutí bičem.

„Jste urozená paní, a proto vám dám možnost vše vysvětlit, i když moji důvěru nemáte. Však může se stát, že vaše důvody či míra viny trest ovlivní. Mluvte tedy, ale pozor, lež trestám dvojnásobně!“

„Co říci mám? Že láskou zmučená jsem opustila domov s mužem, kterého se děším? S cizím člověkem musela jsem odejít pryč?“ plakala, rozhodla se dát průchod pravdě. Říci mu vše, co v sobě dusila. Neměla co ztratit. Už to nemohlo být horší.

„Já netušila, že jel s námi v jednom z vozů a rozhodl se mě vysvobodit z vašich pout. Však slíbila jsem otci, že neposkvrním jeho dům a odhodlána splnit, co se mi z duše přící, šla jsem za vámi poslušná jak pes. Náhle se tu zjevil. S nadějí a láskou, jež k sobě chováme. Řekl, že mne odsud odvede a jinde začneme skromně žít, ale spolu! Já nechtěla. Nechtěla jsem ublížit otci a zahanbit tím i vás. Popravdě, jak v mráкотách nechala jsem se vléci. Odpusť, pane, ale za lásku se mám omlouvat? Miluji ho a on miluje mne. Přesto připravena sdílet s vámi svůj osud následovala jsem vás bez řečí a bylo by to tak i nadále, kdyby se zde neobjevil on. Jistě bych se brzy vzpamatovala a váš dům bych neopustila. Vědoma si své povinnosti k vám i svému otci,“ zmlkla a sklopila zrak.

S každým slovem se králova tvář křivila do výrazu zhnusení a zloby. Bledost střídala krev valící se do tváře. Zatínal pěsti, až mu bělaly klouby na rukou. Chtěl ji mít. Byla jeho žena. Měl na ni právo. Je král! A ona? Cizoložnice!

„Dala jsi mi slovo před Bohem. Dala jsi slovo králi, ne lovčímu!“

Přistoupil k ní a křičel jí do obličeje:

„Jsem tvůj manžel a král a budeš moje! A to ještě dnes v noci! At' chceš, nebo ne!“

Křičel na ni tak zblízka, že její vyděšené modré oči mrkaly před úderem jeho slov. Pak si instinktivně dala ruce před obličej. Čekala, že ji uhodí. To jej zarazilo.

„Nikdy jsem neuhodil ženu,“ řekl klidněji, ale výraz jeho tváře byl stále zuřivý. Spatřil hrůzu v jejích očích a toho se sám na chvíli polekal. Takhle na ni tedy působí. Jako surovec. Nemohl nad tím však dál přemýšlet. Byl příliš rozčilen. Přivedl si novomanželku, a ještě týž den mu chtěla pechnout s lovčím. Otřásl se odporem.

„Ano, budu vaše, pane,“ špitla nesměle. „Už je mi jedno, co se mnou bude. Jsem ráda, že pravdu znáte. Jen smím-li vyprosit jeho život, byla bych vám nadosmrti vděčná,“ opět se rozplakala. Cítila, že její slova naráží na ledovou hráz.

„Ty nemáš co žádat!“ rozčílil se znovu nad její drzostí. Kdyby jen tušil, že je nevinná, jistě by tu na ni takto nekřičel. Jeho slova ji bičovala jako skutečné rány. Pak dodal již klidněji, ale velmi tvrdě a výhrůžně. „A k večeri chodit nemusíš. Přinesu ti ji sám, až si přijdu pro to, co mi náleží!“

Odešel a bouchl dveřmi. Klesla k zemi v pláči, jenž nebyl k utišení. Nepostřehla, že Sára, která vše slyšela, vyšla z pokoje na chodbu a zamířila si to rovnou ke dveřím krále, které se před chvílí zavřely. Uvnitř se ozýval hluk. Král běsnil. Něco shodil, pak bylo slyšet rozbití skla, střepy a opět rána. Dokonce řev. Byl jak rozzuřený lev. Sára zaváhala. Náhle byl klid. Strážní u dveří se dívali na Sárku. Okamžik ještě váhala. Zhluboka se nadechla. Pak řekla odhodlaně:

„Můžete říci prosím králi, že ho snažně a poníženě prosím jako představitel spravedlnosti v této zemi o slyšení?“

Strážný zaklepal na dveře a ozvalo se rozčílené:

„Ano?“

Strážný vešel a sdělil, co Sára chtěla. Nekonečné okamžiky ticha. Pak slyšela nazlobené, ale již o dost klidnější:

„Ať vejde!“

Strážný ji poslal dál. Sára vešla dovnitř. Král byl sám. To se jí hodilo. Okamžitě si klekla na kolena až ke královým nohám. Správně apelovala na jeho smysl pro spravedlnost. Jinak by ji nejspíše nyní nepřijal. Zamračeně ji pozoroval. Nic neříkal. Čekal.

„Vyslechněte mne prosím, pane, a vězte, že má paní o mé přítomnosti zde nemá ponětí. Neposlala mne. Jsem své paní oddána, jak jen člověk člověku může být, a jde mi pouze o její štěstí. Nebudu za ni orodovat. Přišla jsem pomoci i vám.“

Výraz jeho rozčilené tváře se změnil v absolutní překvapení.

„Mně? Nerozumím.“

„Pane, poníženě vás prosím, ač smělá se vám budu zdát, vše, co řeknu, či nač se zeptám, pro vaše a její dobro míním. Pokud se mýlím, čiň se mnou, jak chceš, ale pokud ne, mohu mnohé odhalit vašemu srdci. Však vlastní rozum máte a ošálit byste se nedal. Tak sám posuďte. Vždyť spravedlnost si vždy žádá alespoň vyslechnout obě strany.“

Král přivřel oči a nedůvěřivě si Sáru měřil pohledem. Na spravedlnost vždy slyšel a Sára, šibalka, toho chtěla využít. Nebyl však hlupák a věděl to. Nemohl však takovou žádost ignorovat. Za vyslechnutí nic nedá.

„Poslouchám. Zkus tedy říci, co máš na jazyku, než o něj přijdeš.“

„Pane, je důležitá tvá odpověď, zda vzal sis paní mou jako klenot do své šperkovnice, jako ozdobu, jíž se chlubí každý marnivec, jako obraz vzácný, jež stává se ve sbírkách pokladem či jako trofej? Nebo snad chceš poznat lásku s krásnou, čistou ženou?“

„Čistou?“ zasmál se opovržlivě. „Mám v úmyslu po dnešní noci, kdy si ji vezmu, dát jí cejch vypálit. Pro posměch všem pak na největším

nádvoří ke kůlu přivázat, aby všichni viděli, co za hádč jsem si přitáhl z cest. Ti, co dnes ji vítali, po ní zítra budou házet kamení.“

„Pane, prosím. Má paní je opravdu nevinná. Víím, že jak jste krutý, tak jste i spravedlivý a já sama na její poctivost vsadím život. Je dosud panna cudná a měla v úmyslu se své lásky vzdát. Smířovala se se svojí ztrátou i osudem po vašem boku. Pak jak blázen v přestrojení se sem vydal a odvléci ji chtěl ten hlupák lovčí. Moje paní na tom nemá pražádnou vinu. Je vám oddána, i když...“

„I když...?!“

„I když nechová k vám něžný cit. Zatím. Od prvního dne jen strach jí naháníte, a to věru není dobrý základ ani lásky, ani manželství.“

„Strach?“ král překvapeně přimhouřil oči a bylo vidět, že Sárú začal brát vážně. Vnímal její slova a přemýšlel.

„Ano, jen považte, že cizí muž si přijde pro pannu, jež se mu má oddat, ačkoli ho sotva zná, a síla z něj sálá a vše je pro ni neznámé a nové. Vždyť sama je ještě dítětem a nepoznala jiné nežli pravé lásky otcovské. Věřím, že láska k lovcí je jenom klam, jemuž mladé srdce snadno podléhá. Ten její strach se skoro dá uchopit. Pochopte, prosím, pane, a věřte, že má paní je čistá a vezmete-li si ji proti její vůli, pak pozdě to zjistíte, a její lásku navždy ztratíte.“

„Ona je mi povinna, nemusí mne milovat,“ řekl tvrdě král.

„Pane můj a králi, považ, jak může vypadat štěstí ve tvém loži, když vezmeš si, co ti náleží, a ona s pláčem bude tvé návštěvy přijímat. Či bude to jiné, když uvidíte v jejích očích lásku a důvěru, kdy se vám s něhou sama oddá. Do vašich silných paží vklouzne ráda a v jejích očích spatříte cit. Jinak najdete pouze nenávisť či bolavé prázdno.“

Přemýšlel. Tohle ho nikdy nenapadlo. Chtít více než tělo své paní. Nevěřil příliš něžným citům. Lásku bral jako krátké pomnutí mysli. Nová zkušenost mu však stála za úvahu.

„Mluvíš na své mládí moudře, ale nevím, je-li toto možné. Netušil jsem, že tolik hrůzy v ní vyvolávám, že může mít odpor ke svému muži. Lásku, o níž mluvíš, bych věru rád v jejích očích našel. Nemyslím si však, že je to možné.“

„Znám svou paní. Je to dobrá a čistá duše. Taková je vždy otevřena lásce. Ale...“, špitla.

„Vždy je tu ale...“, zamračil se král.

„Jsem nehodna, však troufám si jen díky lásce ke své paní... bude vás to mnoho stát.“

„Ha, láska k paní? A nyní zlato žádáš?“ zasmál se.

„Ne, můj pane. Ta cena bude vyšší. Trpělivost a čas jsou hodnoty, jimiž budete platit, chcete-li opravdu její lásku získat.“

Král přimhouřil oči a zkoumavě se na Sárku podíval. Viděla, že hněv v jeho tváři mizel a v očích se zrcadlilo cosi nového, co sám neznal. Divný pocit. Snad zvědavost, snad chuť podlehnout výzvě.

„Poslechnu tvé rady, ty oddaná služebnice své paní. Tebe jí může každý závidět. Ale pamatuj, jestli se snažíš pouze paní uchránit před spravedlivým trestem a ona není, čím tvrdíš, pak se povede zle nejen jí, ale i tobě. Než uvláčí tě koně, dám ti prolhaný jazyk vytrhnout.“

„Na to je vždy času dost, pane. Poznal jste něžnou náruč nevinné ženy, ještě dívky, jak k vám láskyplně přiléhá, a vy víte, že ráda? Že je šťastná? Ona vám přinesla vše, co má. Už vám někdo nabídl tolik?“

„No, pravda nabízeli mi hodně, ale nikdy ne vše.“ Král zvedl ruku, aby její další slova zastavil. Mnul si rukama bradu. Přecházel sem a tam a přemýšlel. Chtěl Isabel přesně, jak říkala Sára. Pro její krásu, jako klenot a ozdobu trůnu. Reprezentativní manželku jako nádherného koně, kterého už měl. Nepřemýšlel o citech. O svých ani o jejích. Měl ale rád výzvy. Jaké by to asi bylo, kdyby jej taková kráska vítala s úsměvem a otevřenou náručí? Nebo dokonce s láskou? Hloupý cit. Moc tomu nevěřil, ale nový pohled ho lákal.

„Pokud je, jak říkáš, nevinná a nemá prsty ani v tom útěku a muže v loži nepoznala, jak tvrdíš, můžu jí odpustit. Ale pro něj budu mít bolestnou smrt.“

Sára polkla na prázdno. Víc už se ponížit nemohla, než když stále před králem klečela, a tak sklonila hlavu a lehla si králi až k nohám:

„Pane můj, prosím.“

„Snad nemyslíš, že ho nechám jít!“ zvolal víc překvapeně než rozčileně.

„Pane, dovolil jste mi vám radit, ale láska je drahá, jak jsem řekla. Trpělivost a čas. Můj pane, ona musí toho lovce nejdříve pustit z hlavy. Když ho zabijete, bude z něj mučedník, oběť a vy pro ni budete ten, kdo ho zabil. Bude na něj vzpomínat jako na velkou lásku, i když jí nemusí být. Nebude mít šanci poznat, že ho ve skutečnosti nemiluje. Jak si to alespoň já myslím. Takto v ní chcete probudit lásku? Velkorysost je na místě, můj pane. V jejích očích nespatříte nikdy lásku, dáte-li popravit lovce.“

Král se trochu ironicky zasmál:

„To snad nemyslíš vážně? Nemám ho ještě odměnit?“

„Ano,“ přihrála hned Sára.

„Cože?“ rozčílil se opět prchlivý král.

Sára opět sklonila svou hlavu až k zemi. Král se uklidnil a sedl si. Přemýšlel. Snad i nad tím, jestli se ta služebná nepomátla, nebo nad tím, jak by hleděla na svého muže žena, které dal popravit její lásku. Vždyť ona má pravdu. To by nebyla dobrá cesta.

„Vstaň. Myslel jsem si, že přivedu královnu, a zatím mám pocit, že jsem za vlasy přitáhl otrokyni.“

„To je správná úvaha, můj pane. Moje paní se cítí jako otrokyně. Je vám vydána na milost. Jen si to představte. Nic neprovedla a musela odejít s cizincem, jehož se děší. Mohu-li tedy radit, mám plán,“ zvedla se ze země.